

سیاست‌های مسدود
سینمای مستقل

رضا صامی

خبرنگار گروه فرهنگ

بدیهی است هر جا و در هر محفل و جشن و جشنواره هنری‌ای که عنوان جایزه‌ای به نام ایران گره می‌خورد، هم موجب اعتبار است، هم مایه افتخار. به همین خاطر است که جشنواره امسال برلین هم با اینکه از داخل ایران فیلمی برای نمایش نرفته بود، اما دلنشین بود؛ چراکه چند اثر سینمایی مستقل توانستند در آنجا نظر مخاطبان، منتقدان و داوران را جلب کنند. از جمله فیلم «کیک محبوب من» که جایزه فیبرشی این جشنواره را کسب کرد و مورد توجه و تشویق بسیاری قرار گرفت. در پس این رخداد شیرین اما یک واقعیت تلخی هم نهفته است و آن فقط عدم حضور بهتاش صناعی‌ها و مریم مقدم به عنوان کارگردان‌های فیلم در جشنواره به دلیل ممنوع‌ازخروجی که اساساً عدم حضور فیلم‌ها و آثاری که در داخل ایران ساخته شده در این جشنواره و جشنواره‌های دیگر است که تداوم این روند می‌تواند به انزوای سینمای ایران در سطح بین‌المللی بیانجامد. البته این انزوا به معنای عدم حضور فیلم یا فیلمسازی ایرانی در این جشنواره‌ها نیست، چراکه فیلم‌های ایرانی ساخته شده در بیرون از مرزها امکان حضور در این جشنواره‌ها را دارند و چه بسا ممکن است فیلم‌های ضعیف یا فیلمسازان متوسط‌الحال هم از شانس بیشتری برای حضور برخوردار بوده، به‌رحال نام ایران را یک کشیده و به‌عنوان نماینده سینمای ایران معرفی و شناخته شوند. خوشبختانه فیلمسازانی مثل بهتاش صناعی‌ها، کارگردان‌های امتحان پس داده‌اند که در همین آب و خاک رشد کرده، فیلم ساختند و سینما را می‌شناسند و بلدند اما همه اینطور نیستند و همیشه فیلم‌های شاخصی از سینمای مستقل ایران در این جشنواره‌ها حضور نمی‌یابند. نمونه‌اش فیلم «عنکبوت مقدس» بود که فارغ از موضوع جنجالی‌اش، فیلم خوبی از حیث سینمایی و زیبایی‌شناسی نبود، اما به دلیل آنکه بیرون از مرزهای ایران و مناسبات سینمایی ایران به عنوان یک فیلم معتز و اپوزیسیون در جشنواره حضور یافت، مورد توجه قرار گرفت و اعتباری برای خودش خرید. این هشداری است برای سیاست‌گذاران و مدیران سینمایی کشور که با سخت‌گیری‌ها، ممیزی‌ها، اعمال محدودیت و نظارت‌های افراطی، فضای کار را برای تولید فیلم در داخل کشور دشوار کرده و مانع و دست‌انداز بزرگی برای شکوفایی استعدادهای داخلی و فیلمسازان خلاق و نوآور می‌شوند که نمی‌توانند فیلم خود را بسازند یا آثار آنها بر خوردهای قهری و حذفی صورت می‌گیرد. برخورد‌های سلبی، سیاسی و جناحی با سینماگران و هژمونیک کردن فضای تولید فیلم در نهایت منجر به حذف و نابودی سینمای مستقل نمی‌شود، بلکه امکانی برای رشد آن بوجود می‌آورد که در نهایت به‌مثابه سینمای موازی یا آلترناتیو به حیات خود یا به‌شکل زیرزمینی یا فرامزی ادامه داده و می‌تواند در رقابت‌های بین‌المللی حضور مؤثری داشته باشد. به‌عبارت‌دیگر، دود سیاست‌های مسدودکننده که سینما را با مرزبندی‌های خودی و غیرخودی به امری محفلی و جناحی تقلیل می‌دهد در نهایت به چشم خود مسئولان سینمایی می‌رود، سینما، هنر، پویاست که همواره در یک مقاومت و ایستادگی به زایش خود دست زده و خود را بازتولید می‌کند. هنر از آن دست مقولاتی است که وقتی در راه رویش ببندد از پنجره می‌آید و اگر پنجره را قفل کنند، از دیوار بالا می‌رود. این جریان پویا و سیال را نمی‌توان متوقف کرد. چنان‌که امروز شاهد ظهور سینما و سینماگرانی هستیم که در ذیل مفهوم «سینمای مهاجرت» یا «سینمای سایه» تعریف می‌شوند. سینمایی که جغرافیای آن ایران نیست اما محتوا، مضمون و سازندگان آن متعلق به ایران و ایرانی است. وقتی امکان تنوع و تکثر سلیقه‌ها و اندیشه‌های گوناگون برای تولید فیلم در داخل فراهم نشود، سینما زایه سایه سنگین سیاست نفس بکشد، راهی به رهایی از این محصره می‌یابد و مدام می‌کوشد تا خود را از مسدودیت‌ها و مسدودیت‌ها آزاد کند. آنگاه فقط مسافرانی که گمان می‌کنیم بیگانه‌اند در ایستگاه پیاده نمی‌شوند، بلکه ایستگاه و قطار خود را می‌سازند و مسیر خود را می‌روند. سینمای ایران اکنون در شرایطی به‌سر می‌برد که خود در حال تولد و تولید رقیب خود است و این می‌تواند مصداق نوعی انتحار سینمایی باشد. بزرگ‌شدن دایره سینمای دولتی، به حذف سینماگران غیردولتی منجر نمی‌شود، فرصتی برای شکل‌گیری سینمای آلترناتیو می‌شود که می‌تواند گوی و میدان را به نفع خود در دست بگیرد. العاقل یک‌بیکه اشاره.

۲۴ ساعت
24 HOURS

۱۶

hammihanmedia@gmail.com
@Hammihanonline
https://t.me/hammihanonline
@Hammihanonline

• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کرباسچی • مشاوران: عباس عبدی و احمد زیدآبادی • سردبیر: محمد جواد روح • سردبیر آنلاین: افشین امیرشاهی • معاون سردبیر: مهرداد خدیری • دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد)، آرمن منتظری (دیپلماسی و بین‌الملل)، علی ورامینی (رسانه و فرهنگ) • سمیه متقی (سیاست)، الهه ابراهیمی (خبر)، آرش خاموشی (عکس)، هادی حیدری (طرح و کاریکاتور)، مدیر هنری: مهدی قربانی تبار، حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی • مدیر اداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری • تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰ • تحریریه: ۸۸۷۳۰۲۹۱ • آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸، لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن • توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۹۱۳۰۴۱۴۲

عکس: ایرنا

قهرمانان بی ادعا

علی میرشکاری بازیکن تیم ملی فوتبال ساحلی ایران می‌گوید تلاش آنها برای موفقیت، مسائل مالی نبوده است

سپهر خرمی

گزارشگر ورزشی هم‌میهن

تیم ملی فوتبال ساحلی ایران با پیروزی شش بر یک مقابل بلاروس، به مقام سوم جهان دست یافت. این مهم در حالی توسط بازیکنان کم‌ادعای ساحلی کسب شد که برخلاف فوتبال ملی، نه خبری از قرارداد چندمیلیاری بین آنها مطرح بود و نه قرار است بابت موفقیت در عرصه جهانی، حواله خودرو دریافت کنند. تیم ملی فوتبال ساحلی در سال ۲۰۱۷ هم موفق شده بود به مقام سوم جهان برسد و این بار نیز این مهم را تکرار کرد. علی میرشکاری، ستاره فوتبال ساحلی ایران که گلی تماشایی مقابل برزیل زده بود، در گفت‌وگو با هم‌میهن می‌گوید که هدف آنها برای موفقیت، پاداش نبوده بلکه شاد کردن دل مردم بوده است.

خبری از باخت مصلحتی نبود

تیم ملی ایران که خیلی زود صعودش به دور بعد را قطعی کرده بود، می‌توانست با شکست مقابل تاهیتی، به سمت معقول‌تر جدول برود تا در دیدار نیمه‌نهایی با برزیل مصاف نکند. میرشکاری در گفت‌وگو با هم‌میهن در خصوص اینکه چرا شکست مصلحتی نخوردند، گفت: «ما از قبل می‌دانستیم با پیروزی مقابل تاهیتی در نهایت باید قبل از فینال با برزیل مصاف کنیم اما ایران هم تیم بزرگی است و قرار نیست برای فرار از دیدار با برزیل، شکست مصلحتی بدهیم. شکست مصلحتی در مرام ورزشی ما نیست. ما قدرت مقابل تاهیتی بازی کردیم و انتقام شکست ۲۰۱۷ را نیز گرفتیم. ما نسل طلایی فوتبال ساحلی هستیم که توانستیم موفقیت سال ۲۰۱۷ را دوباره تکرار کنیم». ملی پووشان فوتبال ساحلی ایران در ۷ دوره قبلی حضورشان در این تورنمنت، ۴ بار در مرحله گروهی حذف شدند، ۲ بار به مرحله یک‌چهارم نهایی رسیدند و تنها یکبار موفق شده بودند به جمع ۴ تیم برتر جهان راه یابند که با قبول شکست مقابل تاهیتی، ناکام در فینالیست‌شدن بودند اما در مرحله رده‌بندی موفق شدند اینتالیا را از پیش رو بردارند و مقام سوم جهان را از آن خود کنند. در این دوره نیز تیم ملی فوتبال ساحلی با قبول شکست مقابل قوی‌ترین تیم جهان، یعنی برزیل، از رسیدن به فینال بازماند. اما پیروزی در دیدار رده‌بندی موضوعی است که ساحلی‌ها را در آن تخصص دارند و بازمهم پیروز شدند تا برای دومین دوره، مدال برنز جام جهانی را کسب کنند.

قیاس دوباره با ملی پووشان فوتبال

نتایج تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی ۲۰۲۲ و بعد از آن حذف در مرحله نیمه‌نهایی جام‌ملت‌های قطر مقابل میزبان این رقابت‌ها، انتقاداتی را در جامعه علیه فوتبال‌بست‌ها و جود آورد که چرا این بازیکنان با وجود شکست‌های پیاپی چنین پاداش‌هایی می‌گیرند. حالا با موفقیت دوباره فوتبال ساحلی، آن هم در عرصه جهانی، انگار داغ دل مردم تازه شده که چرا پاداش‌ها برای فوتبال‌بست‌های چینی با سایر ورزشکاران این چنین تفاوت فاحشی دارد. میرشکاری در گفت‌وگو با هم‌میهن در خصوص اینکه چه پاداشی برای بازیکنان فوتبال ساحلی در نظر گرفته شده، گفت: «بچه‌ها واقعاً به خاطر دریافت پاداش بازی نکردند بلکه هدف تمام ما شاد کردن دل مردم بود. در خصوص پاداش، صحبت خاصی با ما نشده و اصلاً نمی‌دانیم میزان پاداشی که می‌دهند، چیست. اما طی یکی، دو سال اخیر به نسبت گذشته، فدراسیون فوتبال توجه بیشتری به این رشته داشته است که باعث شد تا با برگزاری اردوهای قابل قبول در یک‌سال اخیر با آمادگی کامل به مسابقات جام جهانی امارات اعزام شویم».

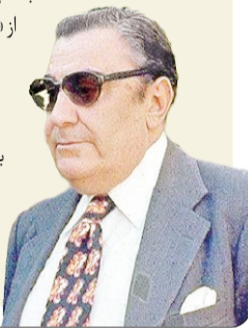
سومی با طعم انتقام

تیم ملی فوتبال ساحلی هر چند بازمهم نتوانست به فینال این رقابت‌ها صعود کند اما تا پای فینال حداقل یکبار توانست

چهره

آقای آواز ایران

هشتم اسفندماه ۱۳۶۴، چشم از جهان فروبست و صدای آسمانی او به آسمان‌ها پیوست؛ خواننده‌ای که قرن‌ها شاید طول بکشد تا نادره‌ای چون او دوباره ظهور کند. غلامحسین بنان، نتیجه محمدشاه قاجار بود و بهره‌مند از همان پرنسیب‌های اشرافی نیاکنش. در صدایش نیز همان صلابت آریستوکراتیک پیوند می‌خورد با خلوص قلبی که در مخمل صدایش، هوش از سر شنندگان می‌برد. نخستین بار در سال ۱۳۰۶ و در ۱۶ سالگی خوانندگی را از نمود، اما از شهریورماه ۱۳۲۱ بود که وارد رادیو شد و به همکاری با روح‌الله خالقی پرداخت. با شروع به کار برنامه «گل‌های رنگارنگ» نیز بدان برنامه پیوست. بیش از ۳۵۰ آهنگ با صدای او در دسترس ماست و بسیاری از آنها به بخشی از حافظه جمعی جامعه ایران بدل شده‌اند؛ از «اله‌ناز» و «بهار دلنشین» تا «ای ایران» و «کاروان». از همسرش نقل شده است که بنان خود بهترین اثرش را «حالا چرا» و «کاروان» می‌دانست و گفته بود: «کاروان را برای بعد از مرگم خوانده‌ام». متن این آهنگ اما مصداقی از حال دوستداران پرشمار او نیز هست: آقای بنان، با ما بودی، بی‌ما رفتی، تنها ماندیم و تنها رفتی.

کتابخانه

از مشهورترین رمان‌های مجاری

رمان «مسافر و مهتاب»، نوشته آنتال صرب، با ترجمه فرناز حاتری در ۲۹۴ صفحه و با قیمت ۲۲۰ هزار تومان توسط نشر نو منتشر شد. آنتال صرب از آن مهم‌ترین نویسندگان مجار در قرن بیستم می‌دانند که علاوه بر رمان‌هایی که نگاشت، آثار ستروگی نیز در حوزه تاریخ ادبیات از او به‌جا مانده است. «مسافر و مهتاب» از مشهورترین رمان‌های ادبیات معاصر مجارستان، از آن‌جا آغاز می‌شود که زوجی برای ماه عسل وارد ایتالیا می‌شوند. با ورود به ونیز، گذشته دوباره جان می‌گیرد. خاطرات دوران نوجوانی، عیسانگری و حلقه دوستان قدیمی زنده می‌شود. دیدار کوچ‌ها و فضاهای شهر، جرقه‌ای می‌شود برای تحولات روحی و عاطفی. ملاقات‌های ناگهانی و خبرهای نو به این تحولات دامن می‌زنند و جملگی دست‌به‌دست هم می‌دهند تا گذشته در اکنون زنده شود و نوسان میان این دو، داستانی سرشار از جزئیات و وقایع پدید بیاورد در کشاکش عمیق‌ترین احساسات عواطف بشری.

مسافر و مهتاب

نویسنده:

آنتال صرب

مترجم:

فرناز حاتری

انتشارات:

نشر نو

تاریخ

سوء قصد به محمد علی شاه قاجار

بعد از ظهر ۸ اسفندماه ۱۲۸۶، اتومبیل محمد علی شاه که به قصد تفریح عازم دوشان تپه بود، مورد سوء قصد مخالفان قرار گرفت. در این حادثه به شاه آسیبی نرسید، زیرا او نه در آن اتومبیل که در کالسکه

پشت سر حضور داشت. این سوء قصد زمانی صورت گرفت که شاه دست دوستی به سوی مشروطه‌خواهان دراز کرده بود. او در اوایل محرم در مورد مشروطه‌خواه بودنش برای علمای نجف تلگرافی مخابره کرد. آنها نیز در نیمه محرم تلگرافی مبنی بر تشکر از مساعدت شاه با مشروطه ارسال کردند. اقدام دیگر محمد علی شاه در دست روز قبل از ترورش صورت گرفت که او از وکلای مجلس قهرمانی و اعلام کرد، روز افتتاح مجلس رسماً در آنجا حاضر خواهد شد. قرائت دستخط شاه، همه وکلای مجلس را به تحسین واداشت. با این تفاسیر جدا از محکومیت اخلاقی خشونت، حتی از نظر سیاسی نیز هیچ دلیل موجهی برای این ترور وجود نداشت. حیدر خان عمواغلی و همفکرانش، اظهار دوستی شاه را فریبکارانه و موقتی می‌دانستند، بنابراین دست به این کنش خطا زدند؛ عملیاتی ناکام که نتیجه‌ای جز شرکاب شدن رابطه شاه با مشروطه‌خواهان نداشت.

تفاوت فاحش درآمد با فوتبال‌بست‌ها

فوتبال‌بست‌های ایرانی ارقام قراردادشان طوری بالا رفته که در برخی موارد مشاهده شده که بازیکنان ایرانی رقم بیشتری از بازیکنان حاضر در لیگ امارات می‌گیرند. قرارداد پیاپی نام‌نمند، دروازه‌بان سپاسان، طبق گفته خودش طوری بسته شده که با افزایش نرخ ارز، قرارداد او نیز افزایش پیدا می‌کند؛ موضوعی که قطعاً در هیچ رشته دیگری مشاهده نمی‌شود. همچنین قرارداد سایر بازیکنان فوتبال نیز به‌طور میانگین بین ۱۵ تا ۲۰ میلیارد تومان فقط برای یک فصل است. میرشکاری در پاسخ به سوال خبرنگار هم‌میهن که بیشترین میزان قرارداد بازیکنان فوتبال ساحلی در لیگ برتر ایران چقدر است؟ گفت: «بالاترین رقمی که یک بازیکن فوتبال ساحلی در لیگ ایران دریافت می‌کند، سالی ۶۰۰ میلیون تومان است که البته این رقم امسال به این میزان رسیده و سال‌های قبل به مراتب کمتر بود».

